

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 528/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát a konateľ [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV ČVS: ORP-111/3-VYS-B4-2021 z 28. apríla 2022 a uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava IV č. k. 1 Pv 135/21/1104-24 z 15. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-111/3-VYS-B4-2021 z 28. apríla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“) a uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 135/21/1104-24 z 15. júla 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“). Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia a vec vrátiť vyšetrovateľovi na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ ako poškodený podaním z 8. marca 2021 podal trestné oznámenie, ktoré sa týkalo konania [REDAKOVANÉ] (ďalej len „podozrivý“), ktorým mal byť uvedený do omylu a mala mu vzniknúť škoda vo výške 91 000 eur. Podľa názoru sťažovateľa konaním podozrivého mohlo dôjsť k naplneniu znakov skutkovej

podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Vo veci trestného oznámenia sťažovateľa rozhodol vyšetrovateľ napadnutým uznesením z 28. apríla 2022 tak, že trestné stíhanie vo veci prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona zastavil.

4. Vyšetrovateľ v napadnutom uznesení poukázal na obsah trestného oznámenia sťažovateľa, pričom uviedol, že kontaktoval všetky osoby uvedené v trestnom oznámení sťažovateľa (■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■), na výsluch sa však dostavil len ■■■■■. Zvyšné osoby neuviedli, že by im podozrivý dlžil nejaké peniaze, alebo uviedli, že aj keď im niečo dlží, tak mu dôverujú a nie sú si vedomé okolností, ktoré by nasvedčovali tomu, že podozrivý svoj dlh nesplatí. K veci trestného oznámenia bol vypočutý ■■■■■ (pred začatím trestného stíhania) 21. apríla 2021 a po začatí trestného stíhania bol vypočutý 28. júna 2021. Vyšetrovateľ zároveň vypočul samotného sťažovateľa 1. júna 2021. Vyšetrovateľ zároveň vykonával šetrenie v databázach Sociálnej poisťovne a tiež v súčinnosti s Národnou ústredňou Interpol Bratislava zistil, že o prípadných kriminálnych aktivitách podozrivého nie sú v Nemecku žiadne záznamy, nie je na jeho meno vedené žiadne motorové vozidlo s tým, že pre absenciu centrálného registra nemožno zistiť ani pobyt podozrivého v Nemecku. Vyšetrovateľ napokon vypočul aj samotného podozrivého 11. apríla 2022.

5. Vyšetrovateľ na podklade takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že nebolo preukázané, že podozrivý už v čase podpisu zmlúv o pôžičke so sťažovateľom konal v úmysle uviesť ho do omylu a nevrátiť mu požičané peniaze. Túto skutočnosť preukazuje predovšetkým to, že od roku 2019 do 1. apríla 2022 podozrivý čiastočne plnil svoj záväzok (potvrdenia o platbách zaslaných na účet sťažovateľa). Ostatní veritelia podozrivého sa necítili byť poškodenými podozrivým a vo veci nechcú podať trestné oznámenie vzhľadom na to, že buď im podozrivý vrátil všetky peniaze, alebo mu dôverujú, že im peniaze vráti, keďže v minulosti tak stále urobil. Poukázal tiež na zásadu subsidiarity trestnej represie (princíp *ultima ratio*), v zmysle ktorej trestnú represiu možno použiť len v prípade, keď prostriedky iných právnych odvetví nie sú dostatočné, sú neúčinné alebo zjavne nevhodné. Na tomto základe dospel k záveru, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona ani zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona, preto trestné stíhanie zastavil.

6. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením z 15. júla 2022 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietla ako nedôvodnú.

7. Prokurátorka v napadnutom uznesení poukázala na obsah sťažnosti, v ktorej sťažovateľ uviedol nové skutočnosti týkajúce sa toho, ako mal byť podozrivým uvedený do omylu (splatenie dlhu predajom nehnuteľnosti, do ktorej zainvestoval sumu 100 000 eur, a teda nie z provízie, a nepravdivé tvrdenie, že v čase požičania peňazí sťažovateľom nemal iných veriteľov). Sťažovateľ okrem iných namietal, že ním označené osoby neboli vypočuté ako svedkovia, vyšetrovateľ nezisťoval existenciu ďalších záväzkov podozrivého ani účel, na ktorý použil požičané peniaze (údajná investícia do nehnuteľností). Od svedka ■■■■■ neboli zadovážené podklady týkajúce sa jeho pôžičky pre podozrivého.

8. V rámci všeobecných právnych úvah prokurátorka zdôraznila, že dôležitou kategóriou z hľadiska posudzovania trestnosti sú „*trestné činy, ktoré majú základ v zmluvných vzťahoch, a teda kde je potrebné striktné rozlišovať medzi neplnením zmluvného záväzku vyplývajúceho z občianskeho, či obchodného práva a protiprávnym konaním z hľadiska trestnoprávneho... Zo zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege je teda možné, s ohľadom na vyššie uvedené ústavné garancie, odvodiť to, že trestným činom nemôže byť len konanie spočívajúce v samotnom neplnení zmluvného záväzku.*“. Následne poukázala na obsah výpovede podozrivého a tiež svedka [REDACTED].

9. Z uvedených skutočností dospela prokurátorka k záveru, že v konaní podozrivého absentuje úmysel (ako znak skutkovej podstaty). Z jeho výsluchu vyplynulo, že mu nevyšli podnikateľské aktivity, je si vedomý svojho dlhu voči sťažovateľovi, ktorý čiastočne (v zanedbateľnej časti) splatil, čo je preukázané písomnými potvrdeniami (prevody na účet).

10. Prokurátorka uviedla, že samotné porušenie zmluvy nesplácaním pôžičky vrátane úrokov nemožno hneď považovať za konanie odporujúce Trestnému zákonu. Je totiž striktný rozdiel medzi „*neplnením zmluvného záväzku vyplývajúceho z občianskeho, či obchodného práva a protiprávnym konaním z hľadiska trestnoprávneho.*“. Konštatovala, že vo veci ide o občianskoprávny spor, ktorý by sťažovateľ mal riešiť žalobou na príslušnom súde (čo sťažovateľ urobil). To, že podozrivý nesplatil pôžičku s úrokmi v dohodnutom čase, nemôže byť automaticky dôvodom na vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti, keď skôr ide o porušenie zmluvy. Nebola preukázaná domnienka sťažovateľa, že už v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke podozrivý vedel, že ju nebude môcť splatiť. Sťažovateľ si pritom bol vedomý nemajetnosti podozrivého a napriek tomu mu peniaze požičal. Čiastočné splatenie dlhu (v nepatrnej časti) prokurátorka hodnotila ako snahu podozrivého o postupné splatenie celého dlhu. Sťažovateľ napokon svoje nároky môže uplatniť civilnou žalobou na súde. Nie každé porušenie práva znamená to, že došlo aj k spáchaniu trestného činu, čo nepriamo vyplýva aj z existencie systému ochrany subjektívnych práv v Občianskom zákonníku.

11. Prokurátorka zdôraznila, že odvolanie sa na princíp *ultima ratio* bez vysporiadania sa s tým, či konanie podozrivého naplňa všetky znaky trestného činu, nie je dostatočným podkladom na zastavenie trestného stíhania. V tomto smere sa vyšetrovateľ nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami. Z tohto dôvodu prokurátorka ako nadriadený orgán vo svojom odôvodnení doplnila úvahy týkajúce sa týchto skutočností (o nenaplnení znakov trestného činu, osobitne úmyslu), čím napravila pochybenie vyšetrovateľa.

12. Ani z nových skutočností uvedených v sťažnosti nevyplynuli dôvody na začatie trestného stíhania pre trestný čin poškodzovania či zvyhodňovania veriteľa. Prokurátorka opätovne poukázala na to, že osoby označené sťažovateľom v trestnom oznámení boli kontaktované, na výsluch však bol ochotný prísť len [REDACTED]. Ostatné osoby neuviedli, že by im podozrivý dlhoval peniaze, resp. ak im peniaze dlhuje, tak mu dôverujú, že svoj dlh splatí. Nemali vedomosť o takých okolnostiach, ktoré by nasvedčovali tomu, že podozrivý svoj dlh nesplatí. Z týchto skutočností nevyplýva, že by podozrivý niekomu plnil zo zmluvy a uprednostnil tak iného veriteľa pred sťažovateľom. Uvedeným osobám nemožno vnútiť postavenie poškodených. Ani zo zmluvy o pôžičke medzi podozrivým a [REDACTED] priamo nevyplynulo porušenie Trestného zákona, preto nebol dôvod na konanie *ex offi*. Prokurátorka zdôraznila, že vyšetrovateľ sa trestným

oznámením sťažovateľa riadne zaoberal, pričom dospel k záveru, že neboli naplnené znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu. Na tomto základe prokurátorka sťažnosť zamietla.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ namieta, že napadnutými uzneseniami boli porušené označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru. Príslušné orgány činné v trestnom konaní podľa sťažovateľa rozhodli arbitrárne a svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, pričom riadne nezisťovali rozhodujúce skutkové okolnosti.

14. Sťažovateľ poukazuje na to, že v trestnom oznámení opísal rozhodujúce skutočnosti, označil osoby (svedkov). Napriek tomu vyšetrovateľ rozhodol o zastavení trestného stíhania, pričom tvrdenia sťažovateľa nijako nepreveroval, od príslušných orgánov nežiadal listiny, ktoré by mohli verifikovať jeho tvrdenia, a ani nevypočul osoby (svedkov), ktoré označil v trestnom oznámení. Vyšetrovateľ rozhodol predčasne, nesprávne a arbitrárne, pričom svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne neodôvodnil. Nápravu nezjedнала ani okresná prokuratúra, ktorá zamietla sťažnosť sťažovateľa, pričom svoje uznesenie tiež riadne neodôvodnila, neuviedla vlastné úvahy a nereagovala na sťažnostné námietky sťažovateľa.

15. Vyšetrovateľ a prokurátorka okresnej prokuratúry nepostupovali dôsledne podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, *„nakoľko nezrealizovali procesné úkony, ktoré mohli byť použité ako dôkazy v konaní a mohli objasniť skutkový stav tak, že by o ňom neboli dôvodné pochybnosti.“*

16. Osoby, ktoré označil v trestnom oznámení, mohli podľa sťažovateľa potvrdiť, že podozrivý v čase, keď si od sťažovateľa požičal finančné prostriedky, mal už viacerých veriteľov, pričom sťažovateľ bol uvedený do omylu o tom, že podozrivý mal v tom čase len jedného veriteľa. Orgány činné v trestnom konaní označené osoby nevypočuli, *„ale tieto osoby len telefonicky kontaktovali a uspokojili sa s tým, že tieto osoby sa buď necítia ako poškodené v dôsledku možného trestného činu, alebo nemajú záujem danú vec riešiť. Výsledkom činnosti, resp. skôr nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní, tak nebolo zistenie skutkového stavu tak, aby o ňom neboli dôvodné pochybnosti.“*

17. Obdobne orgány činné v trestnom konaní mohli preveriť tvrdenia podozrivého, že podniká s nehnuteľnosťami, zisťovaním príslušných údajov v katastri nehnuteľností a preukázať tak, že podozrivý predstieral majetnosť a uviedol tak sťažovateľa do omylu pri poskytovaní peňažných prostriedkov, ktoré nikdy nemal v úmysle vrátiť, resp. vrátiť v plnej výške.

18. Sťažovateľ namieta, že zásadné otázky v uvedenej veci zostali nezodpovedané, napr. do akých nehnuteľností mimo Bratislavy podozrivý investoval (výstavba, nákup a predaj nehnuteľností), *„či mu tieto investície skutočne skrachovali, a ak áno, kedy a v akej výške boli predmetné investície realizované, či v čase poskytnutia peňažnej pôžičky zo strany sťažovateľa... mal tento viacero veriteľov a peňažných záväzkov po lehote splatnosti a v akej výške, a pod.“*

19. Záver orgánov činných v trestnom konaní o absencii úmyslu zo strany podozrivého ako základného znaku skutkovej podstaty trestného činu podvodu je podľa sťažovateľa predčasný a nesprávny, keďže nebolo preukázané, že podozrivému nevyšli podnikateľské aktivity. Obdobne nebolo správne, aby orgány činné v trestnom konaní hodnotili nepatrné splatenie pôžičky (vo výške

2 000 eur z poskytnutej sumy 93 000 eur) po viacerých urgenciách a po lehote splatnosti podozrivým ako „*dôkaz jeho snahy o postupné splatenie celého dlhu...*“.

20. Prokurátorka okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedla nesprávne skutkové tvrdenie, že sťažovateľ vedel o nemajetnosti podozrivého. V tomto kontexte sťažovateľ opätovne poukázal na to, že podozrivý mu tvrdil, že investoval sumu 100 000 eur do domu svojho otca, ktorý sa chystajú predať, resp. uplatniť spätnú hypotéku, čím tiež deklaroval svoju majetnosť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutými uzneseniami. Orgány činné v trestnom konaní nezisťovali riadne skutkový stav, rozhodli predčasne, nesprávne a arbitrárne, svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, čím porušili označené práva sťažovateľa.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľa:

22. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

23. Podľa judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, I. ÚS 447/2019).

24. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, je zrejmé, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažnosť podľa Trestného poriadku. Prokurátorka okresnej prokuratúry sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa vecne preskúmala a napadnutým uznesením túto sťažnosť zamietla. Uplatnenie právomoci okresnej prokuratúry takto vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresnej prokuratúry:

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

26. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu alebo orgánu verejnej moci, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

27. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

28. Z obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa vyplýva, že vyšetrovateľ sa trestným oznámením sťažovateľa zaoberal a vykonal primerané šetrenie okolností uvedených v trestnom oznámení. Zisťoval stanovisko osôb, ktoré označil sťažovateľ, k predmetnej veci, pričom v konečnom dôsledku uviedli, že sa necítia byť poškodenými konaním podozrivého. Obdobne vypočul sťažovateľa a taktiež aj podozrivého. Vykonal šetrenie prostredníctvom Interpolu a taktiež z databáz Sociálnej poisťovne. Potvrdeniami považoval za preukázané čiastočné plnenie dlhu. Na tomto základe dospel k záveru, že neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty špecifikovaných trestných činov. Prokurátorka okresnej prokuratúry sa zaoberala sťažnosťou sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa, vysporiadala sa aj s novými skutočnosťami, ktoré sťažovateľ v sťažnosti uviedol. Dospela predovšetkým k záveru, že nebol naplnený úmysel na strane podozrivého ako znak skutkovej podstaty. Uvedené orgány činné v trestnom konaní sa teda trestným oznámením sťažovateľa, resp. jeho sťažnosťou zaoberali, preskúmali skutkové okolnosti vymedzené sťažovateľom a tiež jeho sťažnostné námietky a poskytli mu dostatočne konkrétnu a zrozumiteľnú odpoveď, ktorú nemožno považovať za arbitrárnu a ani zjavne neodôvodnenú. Z týchto dôvodov ústavný súd považuje napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry v spojení s napadnutým uznesením vyšetrovateľa za ústavne akceptovateľné.

29. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09, III. ÚS 14/2018, I. ÚS 239/2018, IV. ÚS 125/2019). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

30. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu